

لَوْلَا الْحُجَّةُ لَأَسَاخَتْ الْأَرْضُ (اگر حجت نباشد، زمین متلاشی خواهد شد.)

امام انسان کامل است زیرا حاوی تمامی علوم بوده و توانایی اجرای تمامی علوم الهی را در جامعه دارا است.

امام (انسان کامل) کسی است که مظهر عدل الهی بوده و به نهایت اعتدال (عدالت) رسیده است. به همین دلیل می‌بایست از همه‌ی علوم آگاه بوده و فاقد جهل باشد تا عدالت را در وجود خود، اعم از اخلاق، رفتار و اندیشه متجلی کند. اگر امام علم نداشته باشد حتماً خطا خواهد داشت و خطای او سبب اضرار به دیگران بوده و باعث ظلم به دیگری می‌شود.

پس عدل در مقابل ظلم بوده و یعنی نبود هیچ‌گونه ظلمی. عدل زمانی قابل تصور است که انسان دسترسی به تمامی علوم داشته باشد و این علوم را در جامعه اجرا کند و به آن‌ها پایبندی داشته باشد.

انسان دارای سه بُعد (ذات، صفات و افعال) است. انسانی کامل در هر سه بُعد کامل است.

اگر خداوند در میان انسان‌ها، انسان کاملی را قرار ندهد، امکان تربیت بشریت جود ندارد. انسان کامل معلم بشریت است. تمام علوم الهی را دریافت و بدون کم و کاست به بشریت می‌آموزد. اگر خداوند انسان کاملی را برای هدایت انسان‌ها قرار ندهد، بخیل بوده است؛ این در حالی است که صفت بُخل در خداوند وجود ندارد و مورد بالا نقض می‌شود. چون خداوند اعلی است، عالی‌ترین و کامل‌ترین انسان را برای هدایت بشریت می‌فرستد.

انسان کامل معیار و شاخص انسانیت است و تمام انسان‌ها در همه علوم می‌بایست خود را با او مقایسه کنند. اگر شاخص دارای خطا باشد، تمام اندازه‌گیری‌ها و مقایسه‌ها با خطا روبه‌رو خواهد شد. پس امام همچون خداوند منزّه و معصوم است زیرا شاخص و میزان محسوب می‌شود.

خداوند در قرآن می‌فرماید: (علی (ع) خط کش و میزان بهشت و جهنم است.)

ظلم یعنی نیروها هدر می‌رود و عدالت سبب می‌شود هر امر و شیئی در جایگاه شایسته خود باشد.

امیرالمومنین در نهج‌البلاغه می‌فرماید: الْعَدْلُ يَضَعُ الْأُمُورَ مَوَاضِعَهَا (عدل تمام امور را بدون استثنا در جایگاه‌های شایسته‌اش قرار می‌دهد)

عدل سبب هم‌افزایی شده و استعدادی هدر نمی‌رود؛ که باعث آبادانی و رویش در جامعه می‌شود و ظلم، افسردگی، شر و کجی از بین می‌رود. **خیر و فقط خیر**. به همین دلیل هدف انبیا اجرای عدالت است که نتیجه آن شکوفایی استعدادهاست. حال اگر مظهر عدل در جامعه نباشد، نسبیت در تمام امور از بین رفته و بی‌نظمی در جامعه حاکم می‌شود.

لَوْلَا الْحُجَّةُ لَأَسَاخَتْ الْأَرْضُ

خداوند تمام مخلوقات و عالم را برای انسان آفریده و هدف این مجموعه انسان کامل است. اگر انسان کامل نباشد، کل عالم بی‌هدف است و در نتیجه به هم می‌ریزد. در حقوق بشر حتماً باید انسان کامل تعریف شود و همه انسان‌ها امکان رسیدن به تمام علوم را داشته باشند. تنها باید این انسان کامل شناسایی شود.

عالم لاهوت
↑
عالم جبروت
↑
عالم ملکوت
↑
عالم ناسوت

خداوند چهار عالم آفریده است: ناسوت (عالم ما) - مَلَكُوت - جَبَرُوت - لاهوت (نزدیک‌ترین عالم به خدا)

ناسوت عالم مادی است. (زمین و آسمان اول در این عالم قرار دارد.) آسمان اول در آسمان دوم، دوم در سوم، ششم در هفتم و هشتم به صورت یک نقطه کوچک دیده می‌شود و بسیار ناچیز است.

خداوند می‌فرماید: بروید به دنبال انسان کامل و شیطان و اتباع او را زندانی کنید.

قرآن نیز مانند انسان‌ها نوری بوده است که به صورت مادی یعنی کلمات و کتاب نازل شده است. انسان کامل یعنی پیامبران ۵ گانه و ائمه معصومین، پیش از خلقت هفت آسمان بوده‌اند و تنها پس از خلقت آسمان‌ها و زمین با این کالبد مادی در زمین نازل شده‌اند که سبب روشنایی و هدایت عالم شوند.

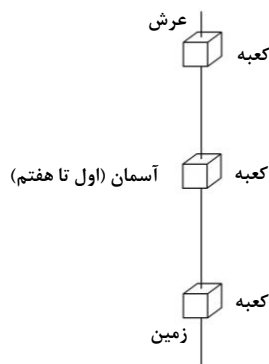

جسم نیز مانند روح سه نیاز ذات، صفات و افعال دارد.

آبراهام مازلو نیازهای انسانی را به شکل یک هرم نمایش می‌دهد، در حالی که مدل منظومه‌ای برای نیازهای انسان مناسب‌تر است که در ادامه بررسی خواهد شد.

إِنْ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ أَشَدُّ وَظَنًا وَأَقْوَمَ قِيلاً (بهترین زمان آمیزش، هنگام شب است)

نیازهای ما به صورت منظومه‌ای است.

زمین (بستر - زمینه) = نیازهای مادی

آسمان = نیازهای آسمانی

هر نیازی یک مرکز و کعبه دارد. عرش یک مکعب است که آسمان‌ها دور آن هستند. قلب آسمان‌ها در آسمان چهارم است، یعنی یک کعبه در آن است. در زمین نیز یک کعبه وجود دارد.

بهتر است تمام فعالیت‌ها رو به قبله صورت گیرد تا مغناطیس بدن و سلول‌ها با کعبه هماهنگ باشد.